

εὐπαθοῦς τὰς δέσμας τῶν νεύρων, ἀλλ' ἐπυράκτου, ἀλλ' ἔκαιε τὸν ἀέρα ὃν ἀνέπνεε, τόσον ζηλοτυπίας πῦρ ἐφώλευεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἂν καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο ἐφλέγετό τις νὰ ῥοφήσῃ ὡς νέκταρ. Πρὸς τὰς ὀδάλισκας της ἐφέρετο ὡς ἀληθὴς ὀθωμανὶς, γεμομένη μεταξὺ τυραννικῆς πρὸς τοὺς ὑποδεστέρους διαγωγῆς καὶ εὐσπλαγχνίας ὡς σερμπέτι γλυκείας καὶ ὡς ἄρωμα λεπτῆς. Ἦτο τύπος γυναικὸς χαρμελίου, ὃν περ μόνη ψυχολογικὴ δημιουργία ἡδύνατο νὰ καλλιτεχνήσῃ τόσον ζωηρὸν ἐν τῇ ἐκφράσει του· ἀλλ' ἡ εὐφυΐα ἐν παντὶ ἐκδηλοῦται αὐτόματος καὶ ἡ δ. Φιλομήλα ἀρκεῖ ὅτι εἶναι πρὸς ὑπόκρισιν πεπλασμένη. Τὰ ἄλλα εἶναι φροντίς τοῦ φυσικοῦ ταλάντου της. Ὡραῖαι τῶν βλεφάρων κινήσεις, μεσταὶ χάριτος ὑποκλίσεις καὶ ἀνατάσεις χειρῶν, ἐλαφραὶ ἀναπάσεις στήθους καὶ λεπτοურγημένοι κυμάνσεις παραστήματος ἀπετέλουν ἓνα μικρόκοσμον ἀνθέων, ἐν ᾧ ἡ τέχνη τῆς ὑποκρίσεως ἀνέπνεε τοῦ κάλλους τὸ ἄρωμα. Κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ζηλοτυπίας της, ὅταν ἡ ψυχὴ της, οὐχὶ τὰ χεῖλη της, ἐσυλλαβίζε τὸ δόγμα τῆς καθολικῆς μονοθείας, ἓνα Θεὸν, ἓνα Σουλτάνον καὶ μίαν γυναῖκα, ὅταν ἀπὸ τοῦ χείλους της εἰς ὃ ἀνέβαινε καρδίᾳ ζυλότυπος, ἐτοίμη νὰ πνίξῃ τὸν ἐχθρὸν της, ἐσφενδονίζοντο περιπαθεῖς πρὸς σύζυγον προδότην ἀποστροφαί, ἡ Χανιφὲ Φιλομήλα ἐτίμα τὴν τέχνην, τὸ δράμα, ἑαυτὴν καὶ ἤξιζε οἱ λόγοι της νὰ στεφανῶνται ὑπὸ χειροκροτημάτων, ἔαν τὸ δημόσιον δὲν ἦτο ἄφωνον καὶ βαρὺ ὡς χελώνη, ἀνίκαιον νὰ ἐκτιμῆσθαι τόσῳ καλλιτεχνικῇ ὑπόκρισιν.

Τὸ ἀδικοῦμεν· ἡ χελώνη ἐπαλλε τὰς χονδράς ὡς γρόνθους χεῖρας της ὅταν τετριμμένα κατὰ γυναικῶν ἐπιγράμματα ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Μουχτάρ, ὡς νὰ ἦτο ὁ Μουχτάρ Δαμαλάς ἡ λογιώτατος.

Ἦτο καὶ τι ἀπολαυστικὸν ἡ θέα τῆς Φιλομήλας, ὅταν τὴν φέρουν αἱ ὀδάλισκαι τὴν λεμονάδαν καὶ τὴν εὐρίσκη πολὺ γλυκεῖαν, ἡ ὅταν ἀληθινὴ ὀθωμανὶς ἔπτυνε τὴν πᾶτριαν Ζωί-

τσαν ἢ ὅταν μετὰ πρωτοτύπου τόνου φωνῆς ἔλεγε πρὸς αὐτήν: «**Αἶ!** πεισματάρᾳ σ' τὰ σίδερα!»

Τὴν δ. Φιλομήλαν παρὰ τὴν στρέβλωσιν πολλῶν φυσικῶν αὐτῆς προσόντων, κυρίως τῆς φωνῆς της, ὑπὸ ἀμαθῶν τῆς ὑποκρίσεως διδασκάλων, ἰδίᾳ ὑπὸ τὴν λίαν ἐπιζήμιον ἐπιτροπὴν τῆς μητρὸς της, πάντοτε ἀνεγνωρίζομεν ὡς μέλλουσιν καλλίστην ἡθοποιὸν, ἥρκει ἐσκεπτόμεθα νὰ κρημνίσῃ τὰ τειχεῖα τὰ ὁποῖα περιέβαλον τὴν τόσῳ συμπαθητικὴν φωνὴν της καὶ ν' ἀφήσῃ αὐτὴν ἐλευθέραν ὡς λαλίαν πτηνοῦ. Ἡ δ. Φιλομήλα ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς νεότητα—πράγμα τόσῳ σύνηθες καὶ τόσῳ σπάνιον παρὰ τοῖς θηλέοις προσώποις τῶν ἡμετέρων θιάσων,—ἔχει μετὰ τῆς νεότητος πολλὴν σωματικὴν χάριν, ἔχει ἰδίως ἐκεῖνο τὸ ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς βάδισμα, ὅπερ ὅλγοι ἔσως παρετήρησαν, βοηθεῖται ἀντὶ νὰ ἐμποδίζηται ὑπὸ τῶν χειρῶν της—καὶ ἔσως εἶνε ἡ μόνη ἥτις ὑπηρετεῖται ὑπὸ τῶν τόσῳ πειθνηνίων αὐτῶν μελῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ γίνονται ὑποχείριτοι.

Ἀλλὰ, δ. Φιλομήλα, προσέχετε εἰς τὴν φωνὴν σας· ἐκ τῆς φυσικότητος ἢ τῆς στρέβλώσεως αὐτῆς ἐξαρτᾶται νὰ παρέλθῃτε καὶ σεῖς μετὰ τῶν ἄλλων γηρασάσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς συναδέλφους σας ἀπαράτητος ἢ νὰ διαπρέψῃτε εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν στάδιον ὅπερ ἐξελέξατε.

Προσπαθεῖτε ν' ἀπαγγέλλητε ὅπως ὁμιλεῖτε.

Ὁ κ. **Ἀλεξιάδης** πλὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ παραστήματος, ἔμεινε πολὺ κατώτερος καὶ τοῦ προσώπου τοῦ δράματος ὃ ὑπεδύθη καὶ τῆς ὑπολήψεως ἥς ἀπολαβεῖ ὡς πρωταγωνιστής.

Ἡ κ. **Πιπὶνα Βονασέρα** ὅπου δὲν ἔπαιεν ὁ ποιητῆς, πλάσας τύπον ἀρλεκινίστιον τροφοῦ ἀμαθοῦς καὶ σοφῆς ἄμα, ὑπεκρίθη φυσικώτατα, ὑποτυπώσασα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄληθῃ Χορομπίτισσαν.

Ὁ κ. **Ζάνος** ἠκολούθησε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸν ποιητὴν, ἑνᾶσμενιζόμενον ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἔργων του νὰ μιμῇται φαντασιώδεις σαιξπηρεῖους τύπους.

Ἡ κυρία **Χέλμη** ἀπεδείχθη πάλιν ὅτι κατέχει πρώτην

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΙΝΕΣΑΙ» | 2

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

(Συνέχεια ἔδε προηγ. φύλλον)

ὅταν ἤλθε νὰ με υποβάλλῃ εἰς ἀνάκρισιν καὶ νὰ με ἐρωτᾷ τί ἔκαμνε καὶ τί δὲν ἔκαμνε ὁ κ. Δωρναὶ εἰς τὸ Λονδίνον καί μου προσεφέρετο νὰ με φιλοξενήσῃ... Ἄ! ἔπρεπε νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν εἶχε καλοὺς σκοπούς. Ἀλλὰ—ἐννοία σου—αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν θὰ τὸν ἐξοφλήσωμεν μίαν ἡμέραν....

Ἔλεγε ταῦτα καὶ συγχρόνως ἐνίπτετο, ἐκτενίζετο, ἐκαθάριζε τὰ ὑποδήματά του, κινούμενος ἀδιακόπως ὡς μηχανή. Καὶ ἀφοῦ ἡ διαδικασία αὕτη ἐπεραιώθη, ὁ Ἰάκωβος, ἀνήσυχος νὰ μάθῃ ἂν ὁ κύριός του ἀνεχώρησεν ἢ ὅχι, ἀποχαιρετίσας τὸν Λουσάρ καὶ τὴν σύζυγόν του ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἄστυ. Οἱ δύο σύζυγοι παρηκο-

λούθησαν ἐπὶ τινα λεπτὰ διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ἰάκωβον κατερχόμενον τὴν ὁδόν, ἔπειτα εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ὁ Λουσάρ ἤρχισε τὰς ἀνατομικὰς του μελέτας ἐπὶ τοῦ τεραστίου ἐκεῖνου λαχάνου, τὸ ὁποῖον, ὁλονὲν ἀποφυλλιζόμενον, ὁμοίαζεν ἤδη πρὸς φαλακρὰν κεφαλὴν ἀκαδημαϊκοῦ.

—Ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν—εἶπεν ἡ κ. Λουσάρ μεθ' ὅλης τῆς σοβαρότητος—δὲν καταλαβαίνω τίποτε· καὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς ἐμεῖς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τί ἔχουμε νὰ κάμωμε;

Ἐνῶ συνέβαινον ταῦτα εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Σαιντ-Ἀδρές, κάτω παρὰ τὴν μεγάλην ἀποβάθραν εἰς τὸ ἐξιατόριον τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Λούβρου οἱ ταξιδιωταί, ὅσοι ἔφθασαν ταύτην τὴν στιγμὴν ἢ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωσι μετ' ὀλίγον, παρεκάθηοντο περὶ τὴν κοινὴν τράπεζαν, προαριστοῦντες κατὰ τὸ ἀγγλικὸν μᾶλλον ἔθιμον μετέον, γάλα, αὐγὰ καὶ νωπὸν βούτυρον. Ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου ἐκάθητο Ἄγγλος τις μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἀληθοῦς νύμφης τῆς Ἀλβιάνος, τῆς ὁποίας οἱ μακροὶ βόστρυχοι εἶχον τὸ χρῶμα τοῦ ἰάσπιδος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἀστέρων καὶ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο γαλανὸν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον συχνότερον βλέπουσιν οἱ Ἄγγλοι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἰδίων γυναικῶν ἢ εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν των, ὅστις εἶναι αἰώνιως συνωφρυνόμενος, ὅπως θὰ ἦτο τὸ μέτωπον

θέσιν μεταξύ τῶν ἑλληνίδων ἡθοποιῶν, ὅταν ἀκολουθῇ τὴν εἰδικότητά της· ἦτο καταπληκτικὴ ὡς μάγισσα καὶ τελεία ὡς πράτρια. Τὸ δημόσιον οὔτε ὑπὸ τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς κυρίας Χέλμης τελειότητος ἐνθουσιάσθη, οὔτε αὐτὴν ὡς μάγισσαν ἢ ὡς πράτριαν ἐχειροκρότησεν. Εἶναι ἀμαθέστατον αὐτὸ τὸ δημόσιον καὶ δὲν ἐννοεῖ, μὰ τὸ ναί, κοκκοῦται ἀπὸ σκηνῆν. Διέφθειραν δὲ τὸ γούστο τοῦ στίφη ξυλοσχιστῶν ἡθοποιῶν.

Ἀλλὰ ὁ κ. Τσίντος, ὁ κύριος Τσίντος, ὑπερέβη ἅπαντας καὶ παρέσχε μίαν ἐμφάνισιν Ἀλῆ πασσά ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἐντυπώνονται ὡς σφραγὶς ἐπὶ τῆς ῥητίνης τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ δὲν λησμονοῦνται ποτέ. Πρῶτος καὶ μόνος ἡθοποιὸς ὅστις γνωρίζει ν' ἀλλάσῃ φωνὴν στοιχειωδέστατον καλοῦ ἡθοποιοῦ προσόν, ἀλλὰ τόσῳ σπάνιον παρὰ τοῖς ἡμετέροις, οἵτινες ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ὑπηρετοῦσι μὲ τὸν αὐτὸν τῆς φωνῆς τόνον. Ὅταν ἤφατο τοῦ γενεῖρου του καὶ εἶπε τὸ : *Καὺμένα ρειά-τα*, εἰς ἄλλο θέατρον θὰ ἐστεφανοῦτο, εἰς τὸ ἰδικόν μας μόλις ἀπέσπασε χυδαῖά τινα μειδιάματα. Εἶναι ἀληθές ὅτι εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἀλῆ πασσά πολὺ ἐβοήθησε τὸν κ. Τσίντον ὁ ποιητὴς, ἐπιτυχὼν πολὺ εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ λέοντος τοῦ Τεπελενίου· ἀλλ' ὁ κ. Τσίντος ὑπερηκόντισε τὸν ποιητὴν, τόσον ἦτο πλουσία καὶ ἡ ἔκφρασις καὶ ἡ παράστασις καὶ ἡ τέχνη του.

Περὶ τοῦ **δράματος** θέλομεν γράψαι προσεχῶς, καθόσον μάλιστα πολὺ διαφωνοῦμεν μετὰ τῆς Ἑφημερίδος εἰς τὰς περὶ τῆς *Κορᾶ Φροσύνης* χθεσινὰς κρίσεις της.

Καλιδάν.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Κατήντησεν αἱ νεώτεραι δέσποιναί νὰ πληρῶνσιν τοῖς μετρητοῖς τοὺς ἐραστὰς αὐτῶν καὶ ἐπὶ πιστώσει τοὺς συζύγους των.

Καλιδάν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ.

Λίγ' ἀγάπη, ἓνας φίλος, ἓνα ὄνειρο, δυὸ στίχοι,
Κάποτε κἀνένα δάκρυ, γέλοια καθημερινά,
Ἐρωτας γιὰ τὴν πατρίδα, πίστη ἀμέτρητος ἔς τὴν τύχη,
Ἡ ζωὴ μας ὅλη νά.

— Ἀχ, εἰστε παιδιὰ, μᾶς λένε καὶ γελοῦνε οἱ μεγάλοι!

— Ὅσῳ θέλετε γελαῖτε τὴν τρελλή των τὴν καρδιά
Μὲ τὸ φρόνιμο μυαλό σας, τὸ σοφὸ σας τὸ κεφάλι
Δὲν ἀλλάζουν τὰ παιδιὰ.

Ἡ ζωὴ μας μὲ δυὸ στίχους, μ' ἓνα φίλο, λίγ' ἐλπίδα,
Κάποτε κἀνένα δάκρυ, γέλοια καθημερινά,
Μὲ λατρεία σὲ δυὸ μάτια, κ' ἔρωτα γιὰ τὴν πατρίδα
Πέρασε καὶ θὰ περνᾷ.

Νίκος.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ.

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει μὲ τὸ ἔαρ· ὅταν παρέλθῃ, δὲν παραμένει τι μαρτυροῦν τὴν ὑπαρξίν της.

Φ. Σουλιέ.

Ἡ μοῖρα — νήπιον χαρμωμένῳ παρέχον τὴν σάκχαριν καὶ ἐνταυτῷ πνίγον τὸ εἰς τὰς χεῖράς του στρουθίον.

Σ. Βασιλειάδης.

Ἡ μονομαχία ὠφελεῖ μόνον τοὺς ἰατροὺς καὶ τὸν νεκροθάπτην.

Ἐδ. Λαδουλαίη.

τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὠρίσθη τὸ αἰώνιον μίσος κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὴν κεφαλὴν τῆς τραπέζης κατεῖχεν ἔμπορος τοῦ Ρουὰν, κατευθυνόμενος εἰς Λονδίνον, ὅστις εἶχε τὴν φλυαρίαν μεσημβρινοῦ καὶ ἐλάλει ἀδιακόπως ἐνόςῳ ἔτρωγεν, ἐνῶ ὁ παρὰ τὸ πλευρόν του νεανίας, Γάλλος ἀληθὴς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν ζωηρότητα, Παρισιῖνος τὴν προφορὰν καὶ τοὺς τρόπους καὶ γλυκὺς τὴν ἔκφρασιν ἀλλ' ἀπὸ τινων στιγμῶν ρεμβώδης καὶ μελαγχολικὸς ἐφαίνετο ἀφημένος τίς οἶδεν εἰς τίνας θλιβεράς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἢ — καθ' ὅσον ἡ ὄψις του ἐνίοτε μετεβόλλετο καὶ ἐλαφρὸν τι μειδιάμα ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλη του — εἰς εὐφρόσυνα περὶ τοῦ μέλλοντος ὀνειροπολήματα καὶ οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ὡς ἀνωτέρω εἶ καὶ τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα ἦτο ὅπως οὐδ' ἐνδιαφέρον, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ πλαστογραφίας γραμματίου μεγάλου τίμου τραπεζιτικοῦ οἴκου ἐν Λονδίῳ.

— Ἀλλὰ δὲν ἀνεκαλύφθη λοιπὸν τίποτε ; — ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ νεανίας ἀνανήψας — Ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου ἂς μὴ λέγῃσι τότε ὅτι εἶναι καλλιτέρα ἐκείνης τῶν Παρισιῶν. Λέγετε ὅτι παρῆλθον πλέον ἢ εἴκοσι τέσσαρες ὥραι.

— Οἱ κλέπτει — κανὼν γενικὸς — εἶναι πάντοτε ἐπιτηδεότεροι τῶν φυλάκων, εἶπεν ὁ Ἀγγλος.

— Ἡ ἀστυνομία ἔπρεπε νὰ ᾔναι ἐπιτηδεότερα.

— Ναί· ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλον τοῦτο — ὑπέλαβεν ὁ ἔμπορος. — Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὡς ἤκουσα, παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἡ ἐξωτερικὴ του περιβολὴ καὶ τὸ θάρρος του δὲν ἠδύναντο νὰ δώσωσι τὴν ἐλαχίστην λαβὴν εἰς ὑπονοίας. Τὸ συνάλλαγμα ἦτο ἐν τάξει, ἔλαβε τὰ χρήματά του, ἔδωκε τὴν ὑπογραφὴν του καὶ τὴν διεύθυνσιν καί. . . καλὸν του κατευθύνον. Ὅταν ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸ γραμματίον ἦτο πλαστογραφημένον ὁ κύριος αὐτός δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὸ Λονδίνον. Ἐταξείδευε διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἕως.

Ἐνῶ ὁ ἔμπορος διηγεῖτο ταῦτα ὁ νεανίας, ὀλίγον διατεθειμένος νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ ἐμπόρου, ἔστρεφεν ἀδιακόπως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θύραν καὶ παρετήρει τὸν ξενοδόχον καὶ τοὺς εἰσερχομένους ὑπηρετάς ἓνα πρὸς ἓνα, ὥστε περιμένων ἀπάντησιν τινα. — Ἐ! τίποτε — ἠρώτησε τὸν τελευταῖον εἰσελθόντα — τίποτε ; . . Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ἀθῆνης.

— Καὶ ἂν αὐτὸς εὐρίσκηται εἰς Ἀμερικὴν . . ; διέκοψεν ὁ ἔμπορος.

— Εἰς Ἀμερικὴν ! Ὁ Ἰάκωβος εἰς τὴν Ἀμερικὴν ! Ἀλλὰ, κύριε, πρόκειται περὶ τοῦ ὑπηρετοῦ μου τώρα . . .

— Σὺς ζητῶ συγγνώμην εἶχον τὸν νοῦν μου εἰς τὸ συνάλλαγμα. Καὶ πῶς ! Δὲν ἐφάνη ἀκόμη ὁ ἄνθρωπός σας ;

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

‘Ο κ. Ν. . . είναι τύπος ‘Αγαθοπούλου.

Πρό ημερών ηγόρασε μετοχές επιχωρίου τραπέζης.

Μετά τινος ημέρας συναγτᾶ φίλον του διὰ μέσου του
εποίου τὰς ηγόρασε καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι θὰ τὰς πωλήσῃ.

— Καὶ διατί ; ἐρωτᾷ ὁ φίλος.

— Βλέπω ὅτι ξεπέφτουν.

— Τί μὲ τοῦτο, θὰ υπερτιμηθοῦν πάλιν.

— ‘Β! ἀπαντᾷ ὁ Ν. . . μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν οἰκο-
νομολογικὴν του πρακτικὴν, ταῖς πωλῶ τώρα ποῦ ξεπέ-
φτουν καὶ σὰν ἀνεβούνη πάλι τῆς ἀγοράζω.

‘Ο κ. Καμπούρογλου ἀκριβῶς ὅταν μᾶς πωλῇ πρῶτον,
τὴν μεγαλειτέραν παραδοξολογίαν τὴν ὁποίαν πλὴν αὐτοῦ
καὶ τὸν περὶ αὐτὸν οὐδεὶς συμμερίζεται, μᾶς τὴν σεβρίρει
ὡς ἰδέαν τοῦ κόσμου.

Φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος τοῦ κ. Καμπούρογλου ἐκλείσθη
ὅλος ἐντὸς τοῦ γραφείου του, ἐξῶ εἶνε τὸ χάος, καὶ μέσα ἡ
Κιβωτός τοῦ Νῶε.

Κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρει ἡ νέα τῆς παλαιᾶς Κιβωτοῦ,
ὅτι ἐπὶ τὸ ἀμερικανικώτερον ἐκδίδει κ’ ‘Εφημερίδα.

Μεταξὺ τῶν τόσων ἐφημερίδων ἐξεπῆδησεν ἀπὸ τινος καὶ
τὸ *Φρόνημα τοῦ Λαοῦ*, μεγαλόσχημον, ἐπιδεικτικόν, φιλο-
πρόδοον καὶ νεωτερίζον ἐν πολλοῖς. ‘Ο συντάκτης καὶ ἐκ-
δότης τοῦ φύλλου κ. *Στεφάνου* εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων
οἵτινες γνωρίζουν τὴν δουλειάν των καὶ διὰ τοῦτο ἔχομεν
πεποίθησιν ὅτι τὸ φύλλον του θὰ ἀποκτήσῃ ρίζας.

Τῷ συνιστῶμεν πλείονα περιποιήσιν εἰς τὴν τουαλέτ-
ταν του — τῆς ἐφημερίδος του ἐννοοῦμεν, ἥτις ἐστὶν ἡ
γλῶσσα.

Τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα (τὴν τρίτην ἔσως) τὸ Κοινὸν θέ-
λει λάβει ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ πρὸς κωμωδίαν προσόντα
τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Σουρῆ, τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς ἀγνο-
οῦμεν. Γνωρίζομεν τὸ ἱστορικὸν μιᾶς κωμωδίας του μετὰ
τῆς αὐτῆς ταχύτητος γραφείας καὶ σχισθείσης διὰ λόγους
ἀλόγους· καὶ περιμένομεν μετὰ περιεργείας, μεθ’ ἡμῶν δὲ
καὶ πᾶν τὸ κοινόν, νὰ ἴδῃ τὰ **‘Αλλ’ ἀντ’ ἄλλων**, κω-
μωδίαν μονόπρακτον τοῦ κ. Γ. Σουρῆ, ὅπως τὸν κρίνῃ καὶ
εἰς τὸ ὑψηλότερον αὐτὸ εἶδος τῆς κοινῆς σατύρας, εἰς ἣν
ἀπεδείχθη τόσον γόνιμος καὶ τόσον ὧ· ἐπὶ τὸ πολὺ χαρίεις.
‘Ημεῖς εὐχόμεθα νὰ μὴν ἴδωμεν *ἀλλ’ ἀντ’ ἄλλων*.

‘Ο κ. ‘Αφεντούλης ἐὰν δὲν κατῶρθωσεν νὰ εἶναι ὁ ἐθνικὸς
κριτικὸς ἢ ὁ ἐθνικὸς ποιητής, ἀλλ’ εἶναι ἀφευκτὰ ὁ ἐθνικὸς
σοφτᾶς, ἐκ τῶν ἀρειμανίων ἐκείνων σοφτᾶδων τῆς Τουρ-
κίας, οἵτινες εἰς τὸν πρῶτον μυκηθμὸν τῆς ῥωσικῆς ἀρκτοῦ
ἐξαγριοῦνται καὶ καλοῦσιν εἰς τὰ ὅπλα ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Τὸ *σανδζὰκ σερίφ* τοῦ κ. ‘Αφεντούλη εἶναι ἓν ἄρθρον τὸ
ὁποῖον ἐσήκωσεν εἰς τὴν *Παλιγγενεσίαν* καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν
αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου προσκαλεῖ νὰ στηθοῦν γυμναστήρια εὐθυ-
βολίας.

‘Αλλ’ εἶναι τόσῳ μικρὸν τὸ ἄρθρον, πόσοι ἐπομένως θὰ
χωρέσωμεν ὑπὸ τὴν ἀπλωθεῖσαν *τένταν* του ;

‘Ο ‘Αγαθόπουλος ἐπιστρέφει ἀπὸ ταξιδι.

— Ναί, φίλε μου, τὸ ταξίδι βάσταξε εἰκοσιτέσσαραις
ῥαῖς ἀντὶ δώδεκα καὶ ἀρρώστησα . . .

— Κακόμοιρε !

— Τί ; μὲ λυπᾶσαι ;

— Μὰ βέβαια

— Κουτὲ ! Μὰ ἐγὼ ἐκέρδησα . . . ἀφοῦ δὲν ἐπλήρωσα
περὶ ἀκριβᾶ.

Καὶ ἂν αὐτὸς τὸ ἔρριπεν ἐξῶ, σκέπτεσθε νὰ τὸν περιμένετε ;

— Δὲν δύναμαι ν’ ἀναχωρήσω ἄνευ αὐτοῦ. ‘Αλλ’ ὅμως
εἶχον τόσῃν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν χαρακτῆρά του . . . Καὶ ἴσα
αὐτὸ μὲ ἀναγκάζει νὰ πιστεύω ὅτι συμβαίνει τι ἐκ-
τακτον. Καὶ ἐὰν ἐντὸς ὀλίγου . . .

Αἶφνης διέκοψεν αὐτὸν κρότος ἀμάξης καὶ ἡ φωνὴ τοῦ
‘Ιακώβου.

— Μήπως ἀνεχώρησεν ὁ κ. Δωρναί ; Εἶναι ἐδῶ ὁ κ.
‘Εδουάρδος ;

‘Ο Δωρναί — διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ νεανίας — ἐρρίφθη
εἰς τὴν θύραν, ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ τί συνέβη. ‘Ο ‘Ιακώβος
παρ’ ὀλίγον νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Τί ἔπαθες ‘Ιακῶβε ; Τί ἔτρεξε λοιπόν ;

— Πολλὰ, πολλὰ ἔχω νὰ σὰς εἴπω — ἀπήντησεν οὗτος
ἀσθμαίνων — ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ.

— Τότε· ἔλα εἰς τὸ δωμάτιόν μου — εἶπεν ὁ ‘Εδουάρδος
καὶ προηγήθη ἀναβαίνων τὴν κλίμακα ταχὺς ὡς ἀστραπὴ
ἐνῷ ὁ ‘Ιακώβος ἠκολούθει κατόπιν.

— Λοιπὸν ! . . τί ἔγινες ; ποῦ ἦσο . . ; ποῦ ἐκοιμήθης
ἐπόψε . . ;

‘Ο ‘Ιακώβος ἐκλείσει τὴν θύραν.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπόψε ! Τί ἔγινε . . ; Ποῦ ἤμην . . ;
Πρέπει ὅμως νὰ ἀναχωρήσωμεν . . . ‘Α ! διὰ τί νὰ φανῶ
τόσον ἀνόητος ! Αὐτὸ τὸ κεφάλι . . !

Καὶ ἔλεγε ταῦτα ἀσθμαίνων καὶ διακεκομμένα, ὥστε ἁ-
ληθῶς ὁ ‘Εδουάρδος ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως ἐτρελλάθῃ.

— Νὰ θέλῃ νὰ με φιλοξενήσῃ — ἐξακολούθησε λαλῶν μετὰ
μανίας τινος καὶ δικαίας ἀγανακτήσεως, ἐκδηλουμένης εἰς
ζωηροτάτας χειρονομίας, καταληγουσας ἐκάστοτε εἰς ἰσχυ-
ρότατον γρονθοκόπημα ἐρήμην γρονθοκοπούμενου — νὰ με ἐ-
δηγήσῃ, νὰ με περιποιηθῇ διὰ νὰ χάσω τὸ τραῖν. ‘Ο ἀν-
θρωπος αὐτὸς, Κύριε ‘Εδουάρδε, ἦτο πληρωμένος. Δὲν εἰ-
ζεύρω . . . ἀλλὰ κάποιος ἔχει συμφέρον νὰ μείνῃτε ἀκόμη
μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Χάβρ. . . Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως.

— ‘Αλλὰ πῶς ; ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ ἀναχωρήσῃ τὸ ἐσπέ-
ρας πλέον . . .

— Ναί· ἔχετε δίκαιον. ‘Αλλ’ ὅπως δῆποτε προσέχετε,
κύριε ‘Εδουάρδε.

— ‘Ελα· εἶσαι φιλόποτος πάντοτε ‘Ιακῶβε. ‘Οστις
δῆποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς τί συμφέρον δύναται νὰ ἔχῃ νὰ
με κρατήσῃ ἐδῶ, ἔστω καὶ δύο καὶ τρεῖς ἀκόμη ἡμέρας ;
‘Ονειρεύεσαι, ‘Ιακῶβε.

— Ναί· ἀλλὰ παρόμοιον ὄνειρον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχα
ἰδεῖ καὶ εἰς τὸ Λονδίνον, τότε ὅταν παρ’ ὀλίγον νὰ γείνη
σωστὸ τὸ πανηγύρι καὶ νὰ σὰς στείλουν εἰς τὸν ἄλλον κό-
σμον. ‘Αλλὰ — κατ’ ἄθῳ των λάθος — ἐξημερώθητε εἰς τὸ
νοσοκομεῖον τοῦ ‘Αγ. Θωμᾶ πληγωμένος μόνον, ἀλλὰ πᾶν-

Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως χάριν ἀναφυχῆς ὁ φίλ-
τατός μας κ. **Χριστόφορος Σαμαρταΐδης**, πατριά-
χικός ἐπόπτης τῶν αὐτόθι σχολείων, περὶ οὗ θὰ γράψω-
μεν εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατηγοροῦσι καθ' ἐ-
κάστην τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ καταπατήσῃ θεῶν καὶ ἀνθρω-
πίνων νόμων, ποίων ὅμως δὲν καταδέχονται νὰ μᾶς εἰπῶσι,
ἑσάκις τὰς ἀναγινώσκω ἐνθυμούμαι πάντοτε τὰς ἐξετάσεις
ἐνὸς φίλου μου.

— Ποῖα εἶναι τὰ διακριτικὰ μεταξὺ τοῦ καθαροῦ καὶ
ἀμφοβητουμένου διοικητικοῦ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ καθηγητής.

— Πολλὰ καὶ διάφορα.

— Δὲν μᾶς τὰ λέτε;

— Οὐ, πολλὰ καὶ διάφορα.

— Μὰ ἐπὶ τέλους;

— Μὰ σὺ εἶπα πολλὰ καὶ διάφορα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Ἡ Ἐφημερίς πολλάκις ὁμιλεῖ περὶ κόσμου τοῦ ὁποίου
διερμηνεύει, λέγει, τὰς ἰδέας ὅταν μοιράζῃ καθ' ἐκάστην
πρωτὰν διπλώματα παραφροσύνης καὶ προδοσίας δεξιὰ καὶ
ἀριστερά.

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ ἐπιθυμῶσι νὰ μάθουν τὸν κό-
σμον τοῦτον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα.

Ἴδου πρωτὸν αἱ

PENTE ΗΠΕΙΡΟΙ

Ἀσία	Πατρίκιος
Ἀφρική	Δ. Κορομηλάς
Ἀμερική	Παρασκευαΐδης
Εὐρώπη	Φέρμπος
Νέα Ὀλλανδία	Καμπούρογλους

τοτε ἐντὸς κινδύνου καὶ ἂν ἔλειπον αἱ περιποιήσεις τῆς
καλῆς κυρίας Δάξων.

— Καὶ τώρα τίς σοι εἶπε νὰ μοι ἐνθυμίσῃς αὐτὴν τὴν
ἱστορίαν; Ἀκουσε, Ἰάκωβε, ἀπόψε δὲν θὰ ἐκοιμήθῃς κα-
θῶς φαίνεται· πήγαινε νὰ κοιμηθῇς ὀλίγον τώρα. Ἀλλὰ
ποῦλάχιστον δὲν εἶχες τὴν φρόνησιν νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ
ἀνθρώπου, ὅστις σὲ ἐφιλοξένησε τόσο καλὰ.

— Ἀ! ἂν τὸ εἴξευρα! Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω, κύριε Ἐ-
δουάρδε. Νὰ κοιμηθῶ ἐγώ! Τὸ τραῖν ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ὀ-
κτώ. Δηλαδή ἔχω ἔως τότε δέκα ὥραις εἰς τὴν διάθεσίν μου.
Θὰ κάμω τὸ Χάθρ ἄνω κάτω. Καὶ θὰ τὸν εὕρω· σὰς τὸ ὑ-
πόσχομαι. Δὲν ἀνεχώρησε κανὲν στίμμερ ἀκόμη· θὰ μείνω
εἰς τὴν ἀποβάθραν καὶ θὰ καταβαίνω εἰς ἕκαστον, τὸ ὁ-
ποῖον ἀναχωρεῖ, νὰ κάμνω κατ' οἶκον ἔρευναν μέχρι καὶ
τῆς ἀποθήκης τῶν ἀνθρώπων, διότι βέβαια δὲν θὰ ἐπεχει-
ρησε νὰ περάσῃ ἀντικρὺ κολυμβῶν.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγνώστου.

— Ὁ Ἰάκωβος ὑπῆρξε πάντοτε τίμιος—εἶπεν ὁ Ἐδου-
άρδος μείνας μόνος—ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι χθὲς εἶχε πανη-
γύρι καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἐσχεδίασεν ὁλόκληρον μυθι-
στόρημα.

Καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἑδρας παρὰ τὴν ἐστίαν, εἰς ἣν
πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀνάψει τὸ πῦρ ἢ θεραπευαίνῃς, ἔλαβε τὸν
Μυσσέ ἀνὰ χεῖρας, ἤναψε τὴν καπνοσύριγγά του καὶ ἀνα-

Αἱ ἡπειροὶ αὗται συνδέονται διὰ διπλῆς τηλεγραφικῆς
γραμμῆς, διερχομένης διὰ τῶν ὠτῶν καὶ τῶν χειλέων αὐ-
τῶν.

Ἴδου ποῖα τηλεγραφήματα ἀντηλλάγησαν προχθὲς ἐπὶ
τῇ εὐκαιρίᾳ ἀθροῦ ἐναντίον τοῦ κ. Τρικούπη:

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Νέα Ὀλλανδία. — Μέγα σημεῖον τῶν καιρῶν! Κατό-
πιν σημερινοῦ ἀρθροῦ ἐξεργάσθη ἡφαίστειον. Ἀγρίου; ἤρχισα
νὰ ἐννοῶ καὶ ἰδίως νὰ μ' ἐννοῶν. Μεσσηνέζης συνέστη-
σεν ἐνταῦθα ὑποκατάστημα Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ἀλλὰ τοῦ
νοῦς Τρικούπη ἐκμεταλλευσθῆναι φιλελληνισμὸν ἀγρίων;

Καμπούρογλους.

Ἀφρική. — Νέον δράμα ἔγραψα: ὁ Βασιλεὺς, διττάπρα-
κτον! Προαγγέλλεται παράστασις εὐεργετικὴ ὑπὲρ Ἐφημε-
ρίδος. Ἀφρικανοὶ ἐνθουσιασμένοι.

Κορομηλάς.

Ἀμερική. — Ἐδδίσων συγκεντρωτοὶ πῦρ Ἐφημερίδος πρὸς
θέρμανσιν σιδηροδρόμων. Σπουδαία ἀποκάλυψις. Εὐτυχῆς
ἡνθρωπότης!

Παρασκευαΐδης.

Εὐρώπη. Χθὲς δήμαρχος Μονακοῦ ἔδωκε μέγα συμπό-
σιον. Μοὶ προσεφέρθησαν ἐντὸς χρυσῆς θήκης πέντε διπλώ-
ματα ἐπιτίμων πολιτῶν δι' ἐμέ καὶ δι' ὑμᾶς..

Φέρμπος.

Ἀσία. — Τὴν τσοῦν κούν, κούν κούν τσοῦν παντοφλὰν δζήν,
παλαβοδζήν, κούν, κούν, κούν, δζοῦν, δζοῦν, δζοῦν.

Μετάφρασις. Κινέζαι μεταχειρίζονται Ἐφημερίδα ὡς
καναβᾶν πρὸς κέντημα παντοφλῶν.

Πατρίκιος.

γίνωσκε τὴν Νάμουρᾶ, ἀκριβῶς τοὺς στίχους ἐκείνους, ὅ-
που ὁ ποιητὴς περιγράφει τοὺς Μωαμεθανοὺς καπνιστὰς ἐ-
ξηπλωμένους νοθεύως ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἱε-
ρουσαλὴμ. Ἀληθῶς ἐκεῖνοι μόνον εἰξεύρουσι καὶ τῆς ζωῆς
τὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον νὰ ὑπομένωσιν ἀγογγύστως
καὶ εἶναι ἐπαῖται, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους ἡδύνασο νὰ ἐκλάβῃς ὡς
θεοὺς. Σπανίως—ἐξακολουθεῖ ὁ Μυσσέ—λαλοῦσι· κἀθηνται
γυμνοὶ ἢ ῥακένδυτοι κατὰ γῆς, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐσθριγμένην
ἐπὶ τοῦ τυχόντος λίθου, μετὰ τὸ θυλάκιον κενόν, καὶ τίποτε
δὲν ἔχουσι νὰ σκεφθῶσι. Μὴ τοὺς ἐξυπνίσῃς· θὰ σε ἀποκα-
λέσωσι κύνα· μὴ τοὺς πατήσης· δὲν θὰ ἐπιχειρήσωσι νὰ σε
ἐμποδίσωσιν, ἀλλὰ καὶ μὴ τοὺς περιφρονήσῃς· διότι οὐ δὲν
εἶσαι ἀνώτερος ἐκείνων. — Καὶ πρὸς στιγμὴν παρασυρόμε-
νος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὁ Ἐδουάρδος, ἐνόμιζεν ὅτι ἐξίστοτο
μετ' ἐκείνων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ λησμονήσῃ
τις ἑαυτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, διὰ ν' ἀποχωρισθῇ τῶν σκέψεων
του, ἔστο καὶ ἐπὶ τινι δευτερόλεπτα, πρὲς νὰ κατέχηται
ὑπὸ τῆς ἀσιατικῆς ἐκείνης νοθεύως, ἥτις παραλύει καὶ τὸ
σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν ἢ νὰ εὐρίσκηται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν
τοῦ ὁπίου. Καὶ ὁ Δωριαί, ὅστις οὔτε Ἀσιανὸς δευδίσκος ἦτο,
οὔτε τοῦ ὁπίου φίλος, ἀφῆκε μετ' ὀλίγον τὸ βιβλίον καὶ

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Γ. Ξένος.